

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobkyně obchodní společnosti **MIVA agency, s. r. o.**, se sídlem Hradec Králové, Komenského 266/3 (dříve Švehlova 512/14), zast. Mgr. Lukášem Slaninou, advokátem se sídlem Hradec Králové, Nezvalova 423/8, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2012, čj. 2012/37579-422/2, t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2012, čj. 2012/37579-422/2, se z r u š u j e a věc se mu v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 7.800,- Kč, a to do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce Mgr. Lukáše Slaniny.**

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky (dále jen „úřad práce“ nebo „prvostupňový orgán“) ze dne 21. 3. 2012, čj. UPCR-2011/8469/4, kterým žalobkyni nebylo uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání podle ustanovení § 60 odst. 1 v souběhu s ustanovením § 60a zákona č. 435/2004 Sb. o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), a to z důvodu nesplnění zákonné podmínky souhlasného závazného stanoviska Ministerstva vnitra.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný shrnul průběh správního řízení. Uvedl, že žalobkyně požádala dne 29. 9. 2011 o vydání povolení ke zprostředkování zaměstnání cizincům z jiných států mimo EU na území České republiky a do zahraničí. Orgán prvního stupně požádal o vydání závazného stanoviska Ministerstvo vnitra. To vydalo dne 17. 2. 2012 nesouhlasné závazné stanovisko pod čj. OAM-49-4/PZZ-S-2012 a dne 21. 1. 2012 je doručilo úřadu práce. Důvodem nesouhlasu bylo zjištění, že osoba, kterou žalobkyně při podání žádosti označila za odpovědného zástupce, žalobkyni nezná a vyloučila, že by měla takovým odpovědným zástupcem být. Proti rozhodnutí úřadu práce o nevyhovění žádosti o povolení ke zprostředkování zaměstnání, jehož podkladem bylo zmíněné závazné stanovisko, podala žalobkyně odvolání, k němuž připojila prohlášení zmíněné osoby o tom, že s ustanovením do funkce odpovědného zástupce souhlasí. Žalovaný proto ve smyslu ustanovení § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vyžádal potvrzení nebo změnu nesouhlasného závazného stanoviska. Sdělením čj. OAM-427-6/PZZ-S-2012 ministr vnitra nesouhlasné stanoviska ministerstva vnitra ze dne 17. 2. 2012 potvrdil. Uvedl, že byla učiněna další zjištění bezpečnostního charakteru spojená s působením žalobkyně, konkrétně šetření policejního orgánu na místě hlášeného sídla a pracoviště žalobkyně. Tak bylo zjištěno, že u hlavního vchodu do budovy a na zvoncích není žalobkyně označena, že název žalobkyně je uveden až na dveřích v průjezdu vedoucích do chodby k bytům v domě a na poštovní schránce za celodenně uzamčenými vchodovými dveřmi a zejména, že dle sdělení majitelky nemovitosti se prostory, které by měly sloužit k případnému kontaktu se zájemci o zprostředkování, v domě nenacházejí. Stanovisko ministra vnitra poukázalo na povinnosti stanovené ustanoveními § 60 a násl. zákona o zaměstnanosti, tj. zejména poskytnutí identifikačních údajů žadatele, řádné a viditelné označení a způsobilost vlastního pracoviště pro výkon činnosti.

Na základě stanoviska ministra vnitra, dle kterého nebyly zjištěny skutečnosti, že by žalobkyně disponovala na deklarované adrese funkčním pracovištěm, kde by mohlo docházet k vlastnímu výkonu zprostředkovatelské činnosti, žalovaný potvrdil rozhodnutí úřadu práce.

Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí a jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu prvního stupně a závazných stanovisek ve věci vydaných.

S poukazem na skutečnost, že závazné stanovisko dle ustanovení § 149 správního řádu je úkonem správního orgánu prováděným podle části čtvrté téhož zákona, předně namítla, že správní řád ani jiný zákon či prováděcí předpis nevymezuje podmínky pro vydání předmětného závazného stanoviska pro potřeby vydání rozhodnutí o povolení agenturní činnosti. Dle jejího názoru je tak otázkou, zda stanovisko bylo vydáno v souladu se shora uvedeným ustanovením. Pro jeho vydání nejsou stanoveny žádné podmínky, pokyny či instrukce, které by měl posuzovaný

subjekt splnit, a celý postup vytváří podmínky pro svévolné rozhodování správního orgánu.

Žalobkyně nesouhlasila ani se závěrem, že jí nemůže být uděleno povolení k činnosti agentury práce z důvodu, že nemá v současné době zřízeno pracoviště, ve kterém by se mohla stýkat s klienty. Považuje za zcela neúčelné, aby měla po celou dobu posuzování její žádosti zřízeno funkční a personálně zajištěné pracoviště pro styk s veřejností. Na adrese, kterou udala jako adresu svého pracoviště, však má zajištěno zřízení kontaktního místa od okamžiku, kdy jí bude povolení uděleno. Současně zdůraznila, že místní šetření provedené příslušníky PČR probíhalo nestandardně a proti jejich postupu podala stížnost. Dle žalobkyně bylo i první závazné stanovisko vydáno na základě zcela nepravdivých informací získaných blíže neurčeným nestandardním způsobem. Proto nabyla dojmu, že je jí cíleně bráněno ve výkonu agenturní činnosti.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný v podstatě zopakoval důvody, které byly již obsaženy v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a navrhl zamítnutí žaloby. S poukazem na podmínku souhlasného závazného stanoviska Ministerstva vnitra pro udělení povolení ke zprostředkování zaměstnání uvedenou v ustanovení § 60a odst. 1 zákona o zaměstnanosti zdůraznil, že o předmětu tohoto posouzení si úřad práce ani žalovaný nemohou učinit úsudek sami. Vzhledem k tomu, že žaloba směřuje proti obsahu závazného stanoviska, ze kterého byl žalovaný povinen vycházet, není dle jeho názoru patrné, v čem měl pochybit. Považuje proto za zásadní vyřešení otázky, zda je předmětné závazné stanovisko způsobilé samostatného soudního přezkumu nebo pouze závazným podkladem pro napadené rozhodnutí. V tomto směru poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, čj. 7 As 43/2009-52, dle kterého není právní úprava závazných stanovisek dle ustanovení § 149 správního řádu vyňata ze soudního přezkumu. Žalovaný se proto necítí být pasivně legitimován k žalobě, neboť předmětné závazné stanovisko je dle jeho názoru způsobilé samostatného soudního přezkumu.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když účastníci k tomuto postupu udělili souhlas způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu shledal důvodnou.

Krajský soud se předně zabýval otázkou, zda závazné stanovisko vydané ve smyslu ustanovení § 149 správního řádu podléhá samostatně soudnímu přezkumu v řízení dle § 65 s. ř. s. či nikoliv. Žalovaný totiž namítal, že předmětné závazné stanovisko Ministerstva vnitra má charakter úkonu správního orgánu, jímž se závazně určují práva nebo povinnosti účastníka řízení, a proto dle jeho názoru není vyňata ze soudního přezkumu. V tomto směru poukázal na názor Nejvyššího správního soudu prezentovaný v jeho rozsudku čj. 7 As 43/2009-52, ze kterého je možno dovodit, že závazná stanoviska (v tam řešeném případě šlo o závazné

stanovisko vydané podle zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči) jsou rozhodnutími podle ustanovení § 65 s. ř. s. a podléhají proto samostatně soudnímu přezkumu v řízení dle § 65 a násl. s. ř. s.

Nutno konstatovat, že předmětná otázka byla v minulosti různými soudy (dokonce i jednotlivými senáty Nejvyššího správního soudu) řešena nejednotně. Žalovaným zmíněný rozsudek vycházel ze závěrů přijatých v usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. října 2008, čj. 8 As 47/2005-86 (publikovaný pod č. 1764/2009 Sb. Nejvyššího správního soudu). Tento názor však byl posléze překonán dalším usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2011, čj. 2 As 75/2009-113 (publikovaný pod č. 2434/2011 Sb. Nejvyššího správního soudu), ve kterém rozšířený senát uzavřel, že *„závazné stanovisko vydané dle § 149 správního řádu z roku 2004 není samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že je však závazným podkladem konečného rozhodnutí, je soudní ochrana před jeho zprostředkovanými dopady (účinky) umožněna v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.“*

Z uvedeného je tedy zřejmé, že ve světle nejnovější sjednocující judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba předmětnou otázku v nyní řešené věci uzavřít tak, že závazné stanovisko vydané dle § 60a zákona o zaměstnanosti je závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu a není samostatně přezkoumatelným rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Proto je přezkoumáváno jako závazný podklad konečného rozhodnutí ve věci, tj. v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí úřadu práce o neudělení povolení ke zprostředkování zaměstnání.

Jednou ze zásadních žalobních výhrad žalobkyně byl její nesouhlas s tím, že jí nemohlo být uděleno povolení ke zprostředkování zaměstnání z důvodu, že neměla zřízeno funkční a personálně zajištěné pracoviště, ve kterém by se mohla stýkat s klienty. Žalobkyně však tvrdí, že na adrese, kterou udala jako adresu svého pracoviště, měla zajištěno zřízení kontaktního místa od okamžiku, kdy by jí bylo povolení uděleno, a k tomu navrhovala výslech majitelky nemovitosti, v níž má sídlo i sjednáno pracoviště.

Ze správního spisu je zřejmé, že úřad práce při posuzování žádosti žalobkyně požádal o vydání závazného stanoviska Ministerstvo vnitra. To vydalo nesouhlasné závazné stanovisko dne 17. 2. 2012, čj. OAM-49-4/PZZ-S-2012, a to z důvodu nesrovnalostí týkajících se souhlasu osoby žalobkyní označené jako odpovědný zástupce. Po podání odvolání proti rozhodnutí úřadu práce o nevyhovění žádosti o povolení ke zprostředkování zaměstnání s připojeným prohlášením zmíněné osoby (odpovědného zástupce) žalovaný vyžádal ve smyslu ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu potvrzení nebo změnu nesouhlasného závazného stanoviska. Sdělením čj. OAM-427-6/PZZ-S-2012 ministr vnitra nesouhlasné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 17. 2. 2012 potvrdil s odůvodněním, že dalším šetřením bylo zjištěno, že žalobkyně nedisponuje na deklarované adrese funkčním

pracovištěm způsobilým pro vlastní výkon zprostředkovatelské činnosti a že právnická osoba s pouze formálně hlášenou adresou pracoviště neposkytuje záruku při naplňování práv a oprávněných zájmů budoucích klientů. Na základě tohoto stanoviska žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí úřadu práce.

Podkladem pro zamítnutí odvolání žalovaným tak bylo závazné stanovisko ministra vnitra, ve kterém je jako důvod (na rozdíl od důvodu uvedeného v předchozím závazném stanovisku vydaným Ministerstvem vnitra) uvedeno, že žalobkyně na deklarované adrese nedisponuje řádně zabezpečeným pracovištěm způsobilým pro vlastní výkon zprostředkovatelské činnosti. Proti tomuto důvodu žalobkyně v žalobě brojí a navrhuje důkazy na podporu svého tvrzení.

Jak již bylo shora uvedeno, správní soud přezkoumává závazná stanoviska dotčených orgánů a k nim vydané potvrzující nebo měnící akty nadřízených orgánů až v řízení o žalobě proti konečnému rozhodnutí, tj. zde proti rozhodnutí o neudělení povolení ke zprostředkování zaměstnání. Aby je však mohl v mezích žalobních bodů přezkoumat, musí mít k dispozici příslušné podklady. Vzhledem k tomu, že žalovaným předložený správní spis neobsahoval podklady, které vedly pro vydání závazných stanovisek, resp. následně pro vydání rozhodnutí v předložené věci, vyžádal si krajský soud doplnění správního spisu o podklady (správní spis) shromážděné Ministerstvem vnitra pro vydání předmětných závazných stanovisek.

Pokud jde o skutečnosti zjišťované pro vydání závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 17. 2. 2012, je zde založen záznam ze dne 9. 2. 2012, čj. KRPJ-2950-42/ČJ-2012-1600PA, sepsaný vrchním inspektorem PČR o prověřce deklarovaného odpovědného zástupce žalobkyně s popisem toho, co tento zástupce sdělil. Pro vydání závazného stanoviska ministra vnitra (datum neuvedeno) je mezi podklady založen úřední záznam ze dne 10. července 2012, čj. KRPJ-2950/ČJ-2012-1600PA, sepsaný inspektorem PČR a vrchním asistentem PČR o provedení prověrky zmíněného odpovědného zástupce žalobkyně rovněž s uvedením toho, co tento zástupce sdělil. Dále pak je zde jako podklad založena listina ze dne 29. srpna 2012, čj. KRPH-3906-68/ČJ-2012-0500CP, o předání informací Ministerstvu vnitra zpracovaných odborem cizinecké policie Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje. V této listině je zaznamenán průběh šetření dne 28. srpna 2012 na adrese Švehlova 512/14, Hradec Králové, tj. v místě hlášeného sídla a pracoviště žalobkyně. Je zde popsáno, že název žalobkyně není u hlavního vchodu do budovy ani na zvoncích uveden, že je až na dveřích v průjezdu vedoucích do chodby v domě a na poštovní schránce za uzamčenými vchodovými dveřmi a že majitelka nemovitosti sdělila, že se prostory, které by měly sloužit k případnému kontaktu se zájemci o zprostředkování, v domě nenacházejí. K této listině jsou přiloženy při tomto šetření pořízené fotografie. Lze shrnout, že podklady tvoří záznamy sepsané příslušnými pracovníky Ministerstva vnitra, v nichž jsou popsána jimi učiněná zjištění včetně popisu toho, co jim sdělily jimi oslovené osoby.

Nutno současně uvést, že zjistí-li soud podstatnou vadu závazného stanoviska či aktu nadřízeného orgánu, tj. v tomto případě závazného stanoviska ministra vnitra, nemůže udělat nic jiného než zrušit napadené rozhodnutí, a to při vědomí toho, že žalovaný sám většinou nemůže doplnit vadný či nedostatečně podložený akt odborného orgánu, který závazné stanovisko vydal. Úkolem žalovaného však je, aby v řízení jím vedeném byly řádně, tzn. i přezkoumatelným způsobem, vypořádány všechny otázky (tj. i ty, k jejichž řešení on sám není příslušný), tedy jako v tomto případě zejména hledisko veřejného pořádku, bezpečnosti a dodržování práv třetích osob. Musí tedy vždy dbát na to, aby se nadřízený orgán orgánu vydávajícímu závazné stanovisko vyjádřil ke všem konkrétním odvolacím námitkám, které se týkají jeho působnosti, a pokud to předložený akt nesplňuje, musí žádat o doplnění. V daném případě se tak nadřízený orgán, tj. ministr vnitra, sice vypořádal s odvolacím důvodem směřujícím proti předtím zjištěným nesrovnalostem ohledně odpovědného zástupce žalobkyně (tento důvod odpadl, proto není předmětem soudního přezkumu), avšak pro své zamítavé stanovisko uvedl důvod jiný, a to že žalobkyně na deklarované adrese nedisponuje řádně zabezpečeným pracovištěm způsobilým pro výkon zprostředkovatelské činnosti. Proti tomuto důvodu také žalobkyně v žalobě brojí a namítá, že stejně jako první závazné stanovisko ze dne 17. 2. 2012, je i toto (v pořadí druhé) stanovisko vydáno na základě zcela nepravdivých informací získaných blíže neurčeným nestandardním způsobem.

Krajský soud je nucen konstatovat, že pouhé sepsání záznamu pracovníky orgánu příslušného k vydání závazného stanoviska o tom, co jim sdělily jimi oslovené osoby v případě, že tyto osoby sdělují informace odlišné od žalobkyní deklarovaných, postačit nemůže. Bez toho, aniž by s těmito osobami byla sepsána listina, kterou by také podepsaly (např. protokol o jednání, o podání vysvětlení, o výslechu svědka apod.), totiž nelze nijak ověřit, jaké otázky jim byly položeny, tj. na co konkrétně odpovídaly, co přesně sdělily a zda pořízený záznam dostatečně precizně zachycuje jejich sdělení. V průběhu odvolacího řízení tak byla formou záznamu získána významná informace od majitelky nemovitosti, která měla při provádění šetření sdělit, že prostory, které by měly žalobkyni sloužit ke kontaktu se zájemci o zprostředkování, se v domě nenacházejí a že jednatel žalobkyně, který v domě bydlel, zde již nebydlí. Taková informace, která by důvodně vedla k závěru, že žalobkyně má na deklarované adrese pouze formálně hlášenou adresu pracoviště, je však zcela zásadní a musí být relevantně podložena, tj. nikoliv pouze úředním záznamem o sdělení určité osoby a fotografiemi místa, když navíc na některých z fotografií označení žalobkyně zachyceno je (na dveřích v průjezdu, poštovní schránce), přestože u hlavního vchodu a na zvoncích chybí.

S uvedeným úzce souvisí i podstatná vada řízení, ke které došlo v průběhu odvolacího řízení, a to, že žalobkyně nebyla seznámena se všemi podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Pokud šlo o první závazné stanovisko vydané Ministerstvem vnitra dne 17. 2. 2012, úřad práce po té, co je obdržel, s ním žalobkyni řádně seznámil. Avšak se závazným stanoviskem vydaným následně ministrem vnitra, tj. se zjištěními, která vedla de facto k novému (jinému)

důvodu pro vydání zamítavého závazného stanoviska, správní orgány žalobkyni již neseznámily. Taková vada by neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí jen tehdy, pokud by závazné stanovisko ministra vnitra pouze potvrzovalo dosavadní závěry předchozího závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Tak tomu však v posuzovaném případě nebylo. Protože šlo o jiný důvod pro vydání zamítavého závazného stanoviska, měla s ním být žalobkyně rovněž řádně seznámena, aby proti němu mohla vznášet námitky a navrhopvat důkazy ještě ve správním řízení a nikoliv až v řízení před soudem. Není totiž účelem soudního řízení nahrazovat nedostatky předchozího řízení správního.

Pro shora uvedené nedostatky proto musel krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) s. ř. s.

Dlužno podotknout, že správní orgány dokonce měly v posuzovaném případě již jednu podobnou zkušenost v souvislosti s řešením námitek žalobkyně proti závaznému stanovisku ze dne 17. 2. 2012, kdy žalobkyní deklarovaný odpovědný zástupce při prvním šetření policejnímu orgánu sdělil odlišné informace od těch, které uvedl při šetření opakovaném.

K další žalobní námitce mící v zásadě ke zpochybnění samotného procesu vydávání závazných stanovisek krajský soud sděluje již pouze ve stručnosti následující.

Nelze přisvědčit názoru žalobkyně, že zákon nevymezuje podmínky pro vydání závazného stanoviska pro potřeby vydání rozhodnutí o povolení zprostředkování zaměstnání. Dle ustanovení § 60 zákona o zaměstnanosti vydává povolení ke zprostředkování zaměstnání Úřad práce. Správním orgánem, který vstupuje do procesu vydávání tohoto povolení, je na základě ustanovení [§ 60a](#) téhož zákona Ministerstvo vnitra. Tento správní orgán v každém jednotlivém případě dává k žádosti o povolení ke zprostředkování své souhlasné či nesouhlasné závazné stanovisko, které je vydáváno v režimu ustanovení [§ 149](#) správního řádu a které je pro vydání povolení ke zprostředkování zákonem stanovenou podmínkou. Jedná se tedy o jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí o žádosti o povolení zprostředkování. Zákon o zaměstnanosti obsahuje tři kritéria, která Ministerstvo vnitra při zpracování svého stanoviska posuzuje (§ 60a odst. 1 zákona o zaměstnanosti), tj. veřejný pořádek, bezpečnost (hledisko vnitřní bezpečnosti státu) a dodržování práv třetích osob. Ke zjištění těchto kritérií má Ministerstvo vnitra kompetence dané jednak svým postavením, jednak jsou některé z jeho kompetencí zakotveny v [§ 60a odst. 2](#) zákona o zaměstnanosti (oprávnění žádat opis z Rejstříku trestů žádající fyzické osoby nebo osoby jednající jménem právnické osoby, příp. i odpovědného zástupce, oprávnění zjišťovat o nich další informace u Policie ČR, zpravodajské služby, případně i od jiných správních orgánů).

Dlužno dodat, že nebylo možno vyhovět ani požadavku žalobkyně, která žádala zrušení nejen rozhodnutí žalovaného a jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu

prvého stupně, ale i zrušení ve věci vydaných závazných stanovisek. Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. umožňuje soudům ve správním soudnictví přezkoumávat zákonnost subsumovaných správních aktů (závazných stanovisek), toto ustanovení však nezakládá pravomoc správních soudů takové akty zrušovat. Soud může zrušit pouze finální akt a k nedostatkům subsumovaného aktu se vyjádřit v odůvodnění svého rozsudku. Správní orgán, který vydal subsumovaný správní akt, není ani účastníkem soudního řízení o přezkum aktu finálního. Pokud jde o rozhodnutí úřadu práce jako orgánu prvního stupně, k jeho zrušení krajský soud neshledal důvod, neboť vytknuté vady lze napravit v průběhu řízení odvolacího.

S ohledem na shora uvedené krajský soud zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán shora vysloveným právním názorem (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem za 2 úkony po 2.100,- Kč včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f/ a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2012). Krajský soud uložil takto vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobkyně, neboť jde o advokáta.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 28. března 2014

JUDr. Jan Rutsch, v.r.
předseda senátu